

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 18.

PondĀ•lĀ-, 31 leden 2011

To nemĀ•Ā%e bĕt pravda... NĀ•kde ve mnĀ• se objevila PavlĀna, tak jako by to setkĀnĀi na parkovišti bylo vĀ•era. Ucitil jsem vĀ•ni její hĀ•TMĀvy a taky to, jak se pĀ•TMĀitiskla, kdyĀ% aspoĀ• na chvíli zapomnĀ•la na všechno to, proĀ• nakonec u nemĀ•Ā%e bĕt pravda... napadlo mĀ• deset variant, jak by to všechno mohl bĕt nĀ•jakĀ podraz, nebo hloupej fĀr, prostĀ• cokoliv, jen ne skuteĀ•nost. OstatnĀ•, to Ā•lovĀ•ka napadne vĀ%dycky, kdyĀ% ho potkĀ nĀ•co neuvĀ•TMĀitelnĀho.

Milena? Jako pomsta by to bylo skvĀ•lĀ. JenĀ%e copak ji teĀ• vĀ•bec zajĀmĀm natolik, aby mi vĀ•novala aspoĀ• pĀ•t minut? Pochybuju. A tohle trvalo hodnĀ• dlouho. To by fakt mohl bĕt nejvĀ•hodnĀ• hloupej vtĀp. Kdo se asi teĀ• nĀ•kde vĀli smĀchy? HoĀ•TMĀkĀ?? Ā•ekla mu snad PavlĀna nĀ•co, tĀ•TMĀeba v hĀdce? To nemĀ•Ā%e bĕt pravda - napsal jsem, a odeslal. B po pĀ•lnoci a jĀ uĀ% toho mĀ•l plnĀ zuby. RĀno bylo uspĀ•chanĀ jako vĀ%dycky, ale ta noc mi nešla z hlavy. Jirko, neblĀzni. Trvalo to mĀ•sĀc. Kdo by mĀ•l zĀjem na tom, dĀ•lat si z tebe srandu zrovna takhle, bylo to celĀ pĀ•TMĀĀliš Ā•asov nĀroĀ•nĀ. To prostĀ• musela bĕt PavlĀna. Nakonec, i kdyby ne, co by se stalo? Chceš ji? JistĀ•Ā%e ji chci, odpovĀ•o jsem si sĀm a najednou jsem pocĀtil obrovskou ŀlevu. Jako kdyby ze mnĀ• spadly všechny pochybnosti, starosti, nejasnosti. SamozĀ•TMĀejmĀ•, Ā%e ji chci. VlastnĀ• i tĀ•ch pĀr tĀdnĀ• na chatu s nĀi mi jen potvrdilo, Ā%e ji chci moc. NemĀ•Ā%u se kterou si nepovĀdĀm, o Ā•emkoliv, to prostĀ• nejde. I to moje neuspĀ•šnĀ manĀ%elstvĀ dojelo na komunikaci, respektive spĀiš na nekomunikaci. Herdek, PavlĀno, to musĀiš bĕt ty a jĀ tĀ• chci. Najednou mi to všechno do sebe zapadlo. Ta neuvĀ•TMĀitelnĀ kompatibilita, taky zĀjem o vĀ•du... jak to, Ā%e mĀ• to vlastnĀ• uĀ% nenapadlo dĀvno? DyĀ% jsem si uvĀ•domoval, Ā%e podobnĀ pocity jako koĀ•ka ve mnĀ• vzbudila jen ona... ZmĀtla mĀ• ta Ā•eštiina? JĀ nevĀm, prostĀ• mi to nedošlo. TeĀ• uĀ% je to stejnĀ• fuk. Snad jĀ ta moje reakce nezahnala, hlavnĀ• klid. PĀ•TMĀece se o nĀi nepĀ•TMĀĀpravĀm podruhĀ. V prĀci jsem pĀ•TMĀeĀ%Āval jen stĀ•Ā%Āi. ObĀ•as jsem mrkl na KĀ•TMĀeĀ•kodlaka opravdu nemĀ• tendenci se mi chechtat do oĀ•Āi a nebo tĀ•TMĀeba i do zad. Blbost, jsem paranoik. Byla to PavlĀna a jĀ reagoval jak idiot. PoĀ%Ādal jsem PĀ•TMĀemka o pĀ•l dne volna a jel jsem domĀ•. Sice jsem chtĀ•l nejdĀ•TMĀĀv zavolat PavlĀnĀ•, ale nejdĀ•TMĀĀv to proberu s Myškou, hlavnĀ• Ā%ĀdnĀ uspĀ•chanĀ kroky teĀ•, chce to rozhvu.

"Ahoj tati, co tak brzo?," vĀtala mĀ• Myška hned ve dveĀ•TMĀĀch.

"Nemohl jsem tam dneska vydrĀ%et, Myško."

"ProblĀmy? Budem se stĀ•hovat?"

"Ale ne. To jsou soukromĀ vĀ•ci. PojĀ• sem," zkusil jsem jĀ obejmout, ale zapomnĀ•l jsem, Ā%e uĀ% drobet povyroستla.

"Chceš si promluvit?"

Ty americkĀ filmy s jejich psychologickĀma fintama by sledovat nemĀ•la. Ā•lovĀ•k pak ani nevĀ, jak promluvit s vlastnĀ dcerou.

"VlastnĀ• jo. Chceš kafe?" odloĀ%Āil jsem si vĀ•ci a zaĀ•al chystat dva hrnky.

"Ani ne. PĀ•TMĀeĀ%Āiju to bez toho, doufĀm."

"Neboj, Ā%ĀdnĀ katastrofa to není."

"To taky doufĀm. PovĀdej," sedla si na gauĀ•Āk, asi v nĀ•jakĀm terapeutickĀm posedu a jĀ si sedl proti nĀi. NahrbenĀ•.

"Byla bys ráda, kdybych měla... nějakou partnerku, přítelkyni, nebo tak?"

"Jistě. Myslím, že si Petru zasloužíš, a že si nemusíš lámat hlavu s nějakým výsledkem, že je to brzda rozvodu. Mamině je to stejné fuk, a já jsem ráda, že někoho máš. Navíc je fajn, líbí se mi."

No to jsem moc rád, šakra. Podezírám Mary, že ví moc dobře, co jí chce, ale v podstatě mi takhle dává najevo, co docela určitě nechce.

"Mary, ko ... " zkusil jsem to opatrně. "S Petrou je to trochu jinak, víš?"

"Jak jinak? Viděla jsem vás na plese a nejen tam. Sluší vám to," usmála se tak, že jsem ztratil chuť to říct dále.

"Ach jo," napil jsem se kávy a zkusil to jinak.

"Víš, nevím, jestli se ti to někdy stalo, ale doufám, že se ti to někdy stane."

Mary napjatě poslouchala, takovou pozornost jsem od ní neměl často.

"Ještě před Petrou..." lezlo to ze mne jak z chlupatý deky, "jsem potkal někoho, o kom jsem si myslel, že to je moje... žena, kterou budu milovat velmi moc. Oslovila mě jako nikdo, bylo mi s ní krásně."

Poslouchala stále pozorněji.

"A dál?"

"Dál - ona bohužel neměla možnost, prostor... prostě je vdaná."

"A tys to nevědíš? Myslím předem."

"Vědíš. Ale ono to vzniklo tak nějak..."

"Tati, to nemyslíš; vášně."

"Co?"

"Ty bys klidně zničil nějaké jiné vztah, někomu jinému, jen proto, že ty sám jsi o svá j práva?"

"Cože?"

"A jak jinak to chce; vidět? Je to přirozená věc - každého, kdo o něco práva. Prostě sebrat to jinde."

"Mího!!!"

Ztuhla.

"Takhle jsi mi nikdy neřekl," podívala se na mně pohledem, který jsem taky nikdy neviděl.

"Nebylo třeba. Nikdy jsi mě z ničeho podobného neobvinila."

"Promiň," řekla tělesným hlasem. "Prostě to tak vidím. Řekni Petra je pro tebe jen náhrada?"

Další problém, samozřejmě.

"S Petrou to bylo všechno úplně jinak. Nejsem si jistý, jestli bych ti o tom měl říkat."

"Řekni."

"Myšle... "

"Nemusíš mě říkat hlodavě. Klidně už budu jen Mího," vyřítavě koukala.

"Ale no tak, prostě jsme se spolu potkali jen jako... no... nezávazně no..."

Herdek, jak se dcerám říká něco o tom, když si člověk chce jen odskočit (vlastně ani moc nechce) a ono se to pak

"Tati! Ty mi chceš říct..."

"Myšle, prosím..."

"Ty mi chceš říct, že Petra je nějaká šitka, nebo co????"

Uf. Tak tohle je asi moc.

"Mířo, neblázní. Já vím, Áže to je pro tebe fajn kamarádka. Já ji mám taky rád. Ale... "

"Fajn kamarádka? Ona tě miluje tati."

"Nepřeháněj, tohle nejsou věci, o kterých bys mohla něco vědět."

"Nejsem žádná malá holka."

"Nejsi, a taky si nemyslím, Áže bys některým věcem nerozuměla víc jak který dospělý - nebo dospělá spíš. Ale opravdu není tak jednoduché."

"Přece kvůli nějaký vdaný nebudeš; ničit něco, co tě všichni máme. Vždyť bys byl jak máma..." oči zalily a já byl v háji.

"Sakra Mířo. Tohle fakt nemusím. Mám taky svůj život! A nemůžu dlat všechno jen podle tebe, pochop to."

No tak to byla blbost úplně největší.

"A já jo? Já musím dlat všechno tak, aby tys byl spokojenej?? Tak si šukni milej tatínku, já tady nemusím být, když ti tak hrozně moc překážím!" práskla dvěma a zmizela. Naštějí jen ve svém pokoutku na mě vyřítavě hleděla i králice.

Měl jsem chuť do něčeho praštit. Počíná. Sakra. Našel bych někde doma aspoň panáka? Pochytně jsem otevřel jsem líčírku a našel... krabičku cigaret. Jo. Jsem slabej, povahově odpornej a nemá smysl, abych si maloval něco jiného. Jenže já to vydržím. Přistoupil jsem ke dvěma Myšky pokojce a chtěl zaklepat a vstoupit. Jenže místo toho jsem zaslechl, jak s někým hovořím. Na skype, nebo telefonem, nevím.

"On se asi zbláznil. To přece nemůže udlat."

Chvilí bylo ticho, asi jí ten někdo vysvětloval, co já vím.

"Já si myslím, Áže by spíš; potěboval něco úplně jiného, tys to říkala už dávno."

Áže by mluvila s mámou? No tak to jsem opravdu šlápl do velký louže.

"Petro, přiješ prosím. Něco vymyslíme. Nemůžu tě přece jen tak... vyměnit, nebo co. Já to nechci!"

Bože máj. Tak to není louže, tohle je úplně něco jiného a mnohem většího.

Otevřel jsem krabičku, zapálil jsme si, a vypad. Nebude to také žáké, drahá, zpíval mi Müller v rádiu a já jel za ní.

ONA On sa proste odpojil?! Ako to? Ach bože, tak je predsa sklamaný... Schrodingerova kočka bola OK, Pavlína nie je OK... Eumela som na prerušený dialóg, čo má tvo zostal visieť na obrazovke. To nemá byť pravda. Naštvala som ho. Určite sa cíti podvedený. Nemala som ho ťahať za nos... Eo to bol vôbec za nápad, mne by sa také niečo tieť nepáilo, jasné, že to bola neuveriteľná bibos, čo iného to tieť mohlo byť, ve som to vymyslela Silvestra nad ránom. Ježiš; Mária ja som skutočne úplne neschopná. Petra má pravdu. Nedokážem nikoho zbaľiť ani na internete. Eo som si vlastne myslela, že ako to dopadne? No, pravda je taká, že som dúfala, že keď kto som, vyskočí meter do výšky od radosti a vzápätí sa mi vrhne do náručia. A povie mi, že ma miluje od chvíle, keď ma prvý raz videl. A povie mi, že s Petrou to bol omyl. Áže som mu zlomila srdce, a tak nevedel, čo robí. Také niečo som akala. Toto som rozhodne neakala. Zdvihla som sa a zaala bezmyšlienkovite prerovnávať veci, čo mi prišli pod ruku. Eo teraz? Už nikdy krásny večer s Jirkom? Zas len ten hnusný pocit samoty? Zas len ten pocit, že sa vôbec není v živote na čo tešit? Ako mi to mohol urobiť? To si všetky tie krásne veci, čo mi vrav vymýšľal? Ako sa k sebe neuveriteľne hodíme? Asi hej. Chlapi sú proste všetci rovnakí. Ostatne, čo sa dá akáť od tohto, po tom, čo predviedol s Petrou? No, tak mi treba. Nemám byť tak neuveriteľne naivná a veriť v osudovú lásku. V mojom veku je to naozaj trápne. Dočka! ROMAN